

det foreliggende Finanslovsforslag. Men det er jo saaledes, at der stadig bankes paa Regeringens og Rigsdagsmændenes Dør af disse gamle Krigere, som spørger, om ikke Tiden snart er kommen til, at de kan faa deres Hædersgave. Jeg for mit Vedkommende har lovet at fremdrage Sagen her under Finanslovbehandlingen. Det betyder jo intet, at Bevillingen ikke findes paa Finanslovsforslaget nu, hvis den blot staar der, naar det skal have kongelig Stadfæstelse, og jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister og det kommende Udvalg at tage under Overvejelse, om denne Bevilling ikke kan optages endnu. Nu har vi jo heldigvis faaet Balance, og det en god Balance, i Statshusholdningen, og jeg tror, at Befolkningen i dens store Helhed er glad derover. Men naar dette er Tilfældet, kunde det saa ikke lade sig gøre at tage de gamle Krigere med paa Finansloven allerede i Aar? Det synes at tynde svært ud i deres Rækker, og de lader ikke til at være saa modstandsdygtige som deres Fæller fra Trearskrigen. Det er min Overbevisning, at der er ikke saa mange af Krigerne fra 1864 tilbage nu, som der var af Veteranerne fra 1848, da man begyndte at give dem Hædersgave. Vi skulde jo gerne have begyndt, inden det langt overvældende Flertal er døde. Den Bevilling, der er foreslaaet til Veteranerne fra 1848—50, er paa 300,000 Kr., og maaske vil ikke en Gang disse Penge blive brugte. Det drejer sig altsaa ikke om store Beløb, saa at man vel ogsaa godt nu kunde forsvare at bevilge et Beløb til de gamle Krigere fra 1864. Kommer Bevillingen først op paa næste Aars Finanslov, vil der gaa 2 Aar endnu, inden de faar noget. Det er blevet sagt en Gang her i Rigsdagen, jeg tror, at det var af forhenværende Folketingsmand Krabbe, at i 1914 skulde de gamle Krigere have Hædersgave. Men selv om de ikke faar den førend 1914, skulde de dog gerne have den om Vinteren, og hvis de skal have den f. Eks. i Januar eller Februar 1914, er det nødvendigt, at Beløbet opføres paa det foreliggende Finanslovsforslag, og jeg vil derfor henstille baade til den højtærede Minister og til Finansudvalget at tage denne Sag: en Bevilling til Krigerne fra 1864 til en Hædersgave, som de kan faa udbetalt i første Del af Vinteren 1914, f. Eks. i Januar eller Februar Maaned, under velvillig Overvejelse. Det er den Tid af Aaret, hvor de trænger haardest til Hjælp, og naar de blot ved, at Beløbet staar paa Finansloven, vil de med Længsel vente efter at modtage det til den Tid. Jeg mener, at de fortjener

den Bevilling. Krigerne fra den første Krig var naturligvis paa mange ubehagelige Ture, det er der ingen Tvivl om, men de 3 Aars Felttog var dog Sommerfelttog, hvorimod Krigen i 1864 var et Vinterfelttog; derfor har Veteranerne fra den sidste Krig i den korte Tid, de laa paa Krigsmarken, døjet langt mere end Soldaterne i den første Krig. Ogsaa fra dette Synspunkt set er der Grund til at tage Sagen under velvillig Overvejelse.

Sandbæk: Der er jo stor Forskel paa de Udtalelser, der faldt om Statens finansielle Stilling i Fjor, og dem, der nu er faldet. Den Gang gik det paa Melodien „Statsbankerot" og „finansiell Misère". I Aar er der sagt: Nu kommer der altfor rigeligt med Penge i Statskassen. Jeg skal ikke komme ind paa dette, men skal minde om nogle faa Udtalelser, jeg kom med i Fjor under Skattelovenes Behandling, thi det, jeg ønsker at tale om i Dag, giver mig netop Lejlighed til at komme ind paa dette. Jeg kunde i Fjor ikke lade være med at protestere mod disse Udtalelser om finansiell Misère. Jeg oplyste, at der i de 12 sidste Finansaar paa Finansloven var bevilget og ifølge Statsregnskaberne forbrugt: paa § 26 over 106 Mill. Kr., paa § 27 I. 28,193,000 Kr., paa § 27 II. 132,698,000 Kr. og paa § 27 III. 46,534,000 Kr., ialt paa disse to Paragraffer i 12 Aar over 313½ Mill. Kr. Jeg oplyste tillige, at vore Laan i samme Tidsrum udgjorde ca. 140 Mill. Kr., baade faste Statslaan og midlertidige Laan, og naar vi trækker de 28 Mill. Kr., som er afdraget paa Statsgælden, fra de 140 Mill. Kr., ser vi, at der i disse Aar er forbrugt og bevilget uhyre Summer paa disse to Paragraffer. Jeg kunde ikke kalde det finansiell Misère, og jeg tillod mig at protestere imod det. Jeg specificerede en hel Del af Udgiftsposterne, særlig paa § 26, og nævnede en Del af de Poster, vi var sikre paa ikke kom igen, og en Del af de Poster, som vi forhaabentlig ikke saa noget til igen, men jeg udtalte tillige, at vi selvfølgelig ikke i Fremtiden kunde vente at blive fri for Poster af nogenlunde tilsvarende Art. Og i den Forbindelse udtalte jeg, at det temmelig sikkert vilde blive nødvendigt at bygge nogle faa flere Høfder ved Bovbjerg. Jeg udtalte tillige, hvad jeg maaske maa læse op: „Naar Limfjordskommissionen er færdig, ville vi sikkert blive nødsagede til at beskæftige os med Forholdene ved Limfjorden. Der har fra Venstres Side og fra mange Sider været krævet en Vestkysthavn. Vi have Mundingen til den ved Thyborøn Kanal, og